

מעט

אור

היום יפה בריכוז, ולראשונה הופיעו גם סוגריים ובהם כתבה הגגנת: "אבל באמת".

בתוך כמה שבועות הילדה התהפכה! כל הטוב שלה פרץ החוצה והיא התחילה לשתף פעולה נפלא בגן. סיפור אמיתי רבותי! (של השכנה שלי ממול!)

יא הייתה משתוללת בגן ועושה צרות צרות לגגנת.

אחרי המון טלפונים, הגגנת הציעה שהיא תשים בתיק שלה פנקס קטן ובו תציין יום ביומו את קורותיה בגן.

"היום מרים הפריעה במהלך הריכוז", זה מה שהיה כתוב שם. "היום היא הרביצה לחברה", "היום היא לא הקשיבה לגגנת", ואמא הייתה מיואשת... ואז עלה בראש רעיון מבריק.

"התייעצתי עם מישהי", התקשרה לגגנת, "היא שיבחה את רעיון הפנקס - רק בשינוי קטן. במקום לכתוב דברים לא טובים על הילדה, תנסי לחפש ולכתוב עליה רק דברים טובים. מה דעתך?"

הגגנת, שהייתה די מיואשת, הופתעה והייתה מוכנה לנסות.

ביום הראשון ראו שהיא חיפשה בנרות. בפנקס הופיע: "אכלה היום יפה את הכריך". ביום השני: "שיחקה יפה בחול". וכן הלאה אבל ביום הרביעי היה שם: "ישבה

"הוא פינה את הקערה של הפופקורן! קרה לי נס!" שיתפה אמא בסדנא. "הוא מעולם לא הרים כפית!"

"מה עשית?" שאלנו אותה והיא אמרה שהיא רק שמה סימן שאלה על כותרת ה"ילד שלא איכפת לו כלום" והתחילה להבין שאולי זה לא הוא.

"עכשיו, כשתפסת אותו על חם עם מעשה פיצפון", הדרכת אותה, "תתחילי להיות עקשנית בטוב!"

כי למי יותר כיף להיות אמא? לילד הלא איכפתי או לילד החברמן?

איזה ילד יש לי? איזה שאבחר לראות!"

"יָאֵר ה' פָּנָיו אֵלַי וַיִּחַנֶּךָ" (במדבר ו כג-כז) כי לחנך זה להאיר!

חנוכה שמח!

מוסיפים אור

לפעמים מספיק כד פיצפון להפוך את כל הסיפור ממלחמה נוקבת של חושך לאור גדול של שיתוף פעולה.

אפילו שהכל מסביב נראה כמעט אבוד, ואנחנו מעטים (הורים) מול רבים (ילדים) חלשים (שוב אנחנו) מול חזקים (כן, הילדים...) אם נמשיך לחפש 'בנרות' את הטוב ולשים עליו את הפוקוס - הטוב הזה הופך להיות, כמו בנרות חנוכה, מוסיף והולך!

אם ראיתי משהו טוב, אפשר להמשיך לראות עוד המון טוב ועוד יותר טוב ועוד יותר טוב... כי